

יוסף זוסדי ורחל

1527

נערך ויוצא לאור ע"י "הספד זרחל" (בהשתתפות כולל "חוני המעל")
העלון לע"ג אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב
ואימי מורתי רחל בת איזיה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ"ז מר חשון התשע"ז

מתפלל

שבת יז' תשרי ה-תשפ"ה
פרשה: א. ראה אתה אומר
ב. וביום השלישי
הפטרה: והיה ביום ההוא

הדלקת נרות - 17:44
צאת השבת - 18:37
ר"ת: 19:15

הדלקת נרות בשבת הבאה 17:35	
זמני	זמני
עמוד השחר: 5:39	זמן טלית: 5:46
זריחה: 6:47	חצות: 12:25
מנחה גדולה: 12:53	שקיעה: 18:03
זריחה: 6:52	חצות: 12:24
מנחה גדולה: 12:51	שקיעה: 17:56

מצוה ברמ"ח איברים
אומק הגר"א על הפסוק בתהלים "ויהי בשלם סוכו, ומעונתו בציון", ישנן שתי מצוות שאדם עושה אותן ונכנס אליהן בכל גופו, בבגדיו, במנעליו...
והן סוכה, ומצוות ישוב ארץ ישראל. והן נרמז בפסוק "ויהי בשלם (גופו שלם) סוכו (מצות סוכה) ומעונתו (ביתו מגוריו) בציון (ישוב ארץ ישראל).
העלון לרפואת מנשה בר דוד וברוריה מרת אחותי דינה בת רחל ולע"ג חמי ר' שלום בר שמחה ז"ל חמותי מרים בת רחל ע"ה הרופא הקדוש את העלון או חלקו בטל... 052-5079555

השמחה שבחכרת הארעיות

אמרו רבותינו ז"ל "צא מדירת קבע ושב בדירת עראי". ולכאורה קשה להבין דבר זה, כי הרי חג הסוכות הוא זמן שמחתנו, וכתב הרמב"ם: "אף על פי שכל המועדות מצוה לשמוח בהן, בחג הסוכות היתה במקדש יום שמחה יתירה, שנאמר: "ושמחת לפני ה' אלוךך שבעת ימים" - מצוה להרבות בשמחה זו". ואם מצוה להרבות בשמחה זו מדוע צותה התורה לצאת מדירת קבע ולשבת בדירת עראי, והרי זה מפריע לשמחה?

אמנם אם נתבונן בזה נראה כי שמחה אמיתית לא יכולים להשיג אלא כשבאים לכדי הכרה כי העולם הזה הוא רק ישיבת עראי כי מי שחושב שתכלית האדם היא בעולם הזה ועושה כאן ישיבת קבע, אי אפשר לו להגיע לידי שמחה פנימית, כי בדרך כלל מי שהוא שקוע בהבלי העולם הזה חסרה לו שמחה, כי שמחה היא דבר רוחני ומגיעים לשמחה רק אלו שמתקרבים אל ה' יתברך, וכל התאוות והבלי העולם מפילות על האדם עצבות אשר היא אבי אבות הטומאה. ועוד כי מי שהוא שקוע בהבלי העולם, אי אפשר לו להיות בשמחה, כי הקנאה והתאוה מפריעה לו להיות שמה, כי תמיד נדמה לו שחסר לו, אבל אם האדם מבין שהעולם הזה הוא רק ישיבת עראי, הוא לא מקנה משום אדם וממילא הוא שמח במה שיש לו. וזוהי הסיבה שיש נוהגים לקרוא "קהלת" בחג הסוכות, כי כל זמן שאדם קשור להבלי העולם הזה אי אפשר לו להיות שמה כראוי, כי התאוה והקנאה אוכלות את לב האדם ומפילות עליו עצבות, לכן קוראים קהלת ומתבוננים איך שכל הבלי העולם הזה הם הבלים ולא כדאי לרדוף אחריהם, ואז יכול לקיים המצוה של "ושמחת".

חג שמח

העלון לע"ג
מכלוף עמרם כנולדו בר זוהרה עזיזה שנלב"ע יז' תשרי
דודי דוד סויסה בר אסתר ז"ל שנלב"ע כ' תשרי
ת.צ.צ.ב.ה.

בשעת חצות לילה התפזרו הנוכחים, על דעת לשוב ולהיפגש בשעת בוקר מוקדמת, לטכס עצה כדת מה לעשות. ואף המלך עלה לאגף חדרו השניה, סר וזעף, לחטוף תנומה קצרה.

עיניו נעצמו אט אט, ואז, לפתע פתאום, נגלה לנגד עיניו חלום מוזר. ובחלומו רואה המלך את אביו, שכבר נסתלק מן העולם, כשהוא עומד לנגדו ואומר לו כך: "בני, אל תירא ואל תיחת. אמנם כל מה שהכינות אין בו ממש, אבל העיר שמורה מצד אחר בוא ואראך".

ובחלומו של המלך לוקח אותו אביו לשפת הים, ומצביע על המון יהודים העומדים בצפיפות על החוף של אלכסנדריה, כשהם לבושים במלבושי כבוד ובידיהם אגודות עשבים.

והנה נראות מאות אוניות המלחמה האיטלקיות מתקרבות מרחוק, כאשר ידאה הנשר.

האוניות מתקרבות במהירות, וקני התותחים שלהן כבר מכוונים לעבר בתי העיר, על מנת לזרוע בה הרס וחורבן. ואז, לפתע פתאום, מניפים היהודים את אגודות העשבים שבידיהם אל על, ובבת אחת מתרחש דבר מוזר. האוניות כולן טובעות בים, על רבבות החיילים שעליהן. האיום הגדול הוסר, ולא אלכסנדריה היתה הרווחה.

המלך התעורר מן השינה כשהוא שטוף זיעה. החלום עצמו היה חד ברור ובהיר. אולם בכל הנוגע לפתרון החלום, חש המלך מגשש באפלה. הוא לא ידע כיצד לפרש את החלום, שעל פניו נראה טוב ומעולה.

קרא אפוא המלך את חכמיו ויועציו וביקש מהם פתרון, אולם גם הם נלאו למצוא פתרון מניח את הדעת.

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "Shofar for Zion" פתוח בימים: א - ה ...פלא... 052-5079555
צרכי החג למען משפחות נצרכות

כמידי שנה לקראת החגים אנו מחלקים מצרכי מזון למשפחות נזקקות. פונים אנו אליכם תושבי הצור והסביבה, להיות שותפים במצוה גדולה זאת ולהכניס את שמחת החג לבתים אלו. כל תרומה התקבל בכרכה. יהי רצון שזכות המצוה תגן עליכם, ותזכו לכל מילי דמיטב אמן.
מי שרוצה לתרום נא לפנות לפלפון... 050-5919251

מנויים: לקבלת העלון חינם במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

ויתן אל לבו, כי כל הטוב שהגיע אליו מן היוצא בשדה, הכל בא לו ברצון השם.

וגם באה מצוה זו להעיר ולהזכיר, כי בסוכות הושיב השם יתברך את בני ישראל במדבר ושמרם מן החורף והקרה והצנה והגשמים והחום בלי בית ותקרה, ובוזה יראו, כי בכל דור ודור שומרם בוראם בלי בית וחומה דלתים ובריח.

ואמרינן נמי התם: "פרי עץ הדר, זה אתרוג, שהוא דומה ללב "כפות תמרים", זהו שדרו של אדם, שדומה לשדרו של לולב, "וענף עץ עבות", אלו העינים, שדומין לעלה של ערבה ומה שאדם חוטא באלו הארבעה אברים, כשאדם עושה תשובה הקדוש ברוך הוא מכפר לו באלו הארבעה מינין.

ועוד כתב הפלא יועץ הסוכה עומדת לאדם לכפר במקום גלות וגדולה קדושתה כקדושת בית הכנסת ומטעם זה אסרו לנהוג מנהג בזיון וכל שכן שחוק וקלות ראש ואמרו על הארי ז"ל שהיה נזהר שלא לדבר שיחת חולין תוך הסוכה.

וב"ק הישר" כתב "עשיו הלך שעירה... ויעקב נסע סוכות" אף אנחנו אחר יום הכיפורים ששילחנו את השעיר לעזאזל אנו עוסקים במצות סוכה דווקא ולא בשום מצוה אחרת.

בחג הסוכות צוה הקדוש ברוך הוא לשמוח לאחר ימי התשובה, ללמדנו, שאינו חפץ לענות גופנו כל הימים אלא כשהיה צורך להכניע לבנו לשוב לדרך ישירה ועם כל זה, שנשוב לשמח לבבנו לאנשי בתינו לדבר מצוה, ועל כן נקרא זה החג "זמן שמחתנו".

ולפי שלא יחשוב שום אדם, שזאת השמחה היא של מלוי כרס, ועל כן כתוב "חג הסוכות שבעת ימים לה" כלומר כל זאת השמחה לא תהא אלא לשם שמים.

ואמרו עוד בפרק קמא דסוכה צא מדירת קבע ושב בדירת עראי, היתה כונתם, שבאה מצות סוכה זאת ללמדנו, שלא ישים אדם בטחונו בגובה ביתו וחזוקו ותקונו הטוב, ואף כי יהיה מלא מכל טוב, ואל יבטח בסיוע שום אדם, אף על פי שיהא אדון הארץ ומושל בה, אבל ישים בטחונו במי שאמר והיה העולם.

ולהעיר לאדם על זה, באה מצות סוכה בזמן הזה, אחר אספת גורן ויקב בארץ ישראל, כמו שנאמר: "באספך מגרנך ומיקבך" לפי שבזמן הזה הוא זמן בעיטה לכל, שהאוצרות מלאים כל טוב והאדם כבר נאסף לעיר ומטיח את גגו ומחזק בידו להשמר בו מזרם וממטר ומרוח ושאר פגעים, לפיכך צוה לצאת מביתו החזק וישב בסוכה, כדי שיתעורר וישים מבטחו בשם יתברך

הלכות ויקרא

יציאה לדרך, קביעת סעודה ותענית בערב שבת
ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

להתענות בערב שבת

זו. מנהג אנשי מעשה להתענות בכל יום ששי, כדי שמחמת כן יהיו רעבים ויאכלו סעודת שבת לתיאבון, ויקיימו מצות עונג שבת כראוי. ורבותינו הטור והשלחן ערוך כתבו לקיים מנהג זה. אולם לדעת כמה מרבתינו האחרונים, אין ראוי להתענות בערב שבת אלא למי שיודע שמחמת שיאכל קצת בערב שבת לא יוכל לאכול בליל שבת לתיאבון, (ואף באדם כזה אין זה אלא ממדת חסידות), אבל שאר כל אדם אסורים להתענות בערב שבת, מפני שאין זה כבוד השבת שיכנס אליה כשהוא בצער מחמת התענית.

תענית ציבור ותענית יחיד בערב שבת

זו. מי שקיבל על עצמו להתענות בערב שבת מחמת סיבה כל שהיא, אם קיבל עליו התענית בסתם, ולא אמר בשעת קבלת התענית עד מתי רוצה להתענות, חייב להשלים התענית עד צאת הכוכבים. ואם בשעה שקיבל עליו התענית התנה שאין בדעתו להשלים התענית עד צאת הכוכבים, אלא בדעתו לאכול מבעוד יום, מותר לו לאכול כפי תנאו. ולמנהג האשכנזים, אפילו אם קיבל עליו התענית בסתם, ולא אמר בפירוש עד מתי רוצה להתענות, אינו חייב להשלים התענית עד צאת הכוכבים, אלא אוכל ושותה מיד אחרי שהתפלל ערבית עם הציבור מבעוד יום אחר זמן פלג המנחה. ומכל מקום אף למנהג האשכנזים טוב שבשעה שמקבל עליו התענית יתנה בפירוש שבדעתו לאכול מבעוד יום ואינו רוצה להשלים התענית.

ואף למנהג הספרדים שאינו רשאי לאכול מבעוד יום אלא אם כן התנה בשעת קבלת התענית שבדעתו שלא להשלים התענית עד הלילה, אין צריך שיאמר כן בפירוש, ודי בכך שיהרהר בלבו בשעת קבלת התענית שאין בדעתו להשלים התענית עד הלילה.

ואם קיבל על עצמו להתענות יום אחד או כמה ימים, והתענה בערב שבת ולא השלים התענית עד צאת הכוכבים, (ואמר בשעת קבלת התענית שאין בדעתו להשלים התענית), למנהג הספרדים אין תענית זו נחשבת לו להשלמת קבלתו להתענות, וצריך להתענות יום אחר כדי להשלים קבלתו, ולמנהג האשכנזים אף תענית זו נחשבת לו להשלמת קבלתו להתענות, שמכיון שכבר הגיע זמן תוספת שבת הרי זה כהשלים תעניתו.

חיי ויקרא

חמץ בסוכות

ביום הושענא רבה ראו לעם הארץ שמבעיר אש בהצרו ומשליך לתוך האש את הערבות של הושענא יחד עם צרור פרוסות לחם מעובש.

בששאלוהו לפשר הדבר, הסביר ואמר:

שמעתי אומרים, שמצוה לשרוף את החמץ יחד עם הערבות של הושענא רבה, ובכך זהו החמץ שאני שומר אצלי מערב פסה דאשתקד...